

ВЕСТНИКЪТ
Е ОСНОВАН
ПРЕЗ 1943 г.

Борба

Орган на ОК на БКП, ОНС ВЕЛИКО
и ОК на Отечествения фронт ТЪРНОВО

Брой 35

Вторник, 21 март 1972 г.

(3155)

Цена 2 стотинки

Год. XXIX

На добър път за голямо плодородие!

Днес по-голяма част от материалите на вестника посещават на механизаторите в селското стопанство, на онези, които имат главния, решаващ дял в производството.

Съвременното социалистическо земеделие не може да си представи без този работлив и всеотдаен отряд на село, без неговата ударна сила, без творческите му търсения и неугасващ стремеж за високо плодородие. 3150 механизатори от ранна пролет до късна есен се трудят по полата на окръга, 3150 механизатори воюват не само смята да ражда повече, но производството да бъде по-евтино и по-ефективно. В това външност е силата на механизирания труд.

Днес въпросът е не само колко е произведено, но колко труд е вложен за него, какво е качеството на продукцията. Ние вече гледат към световните показатели. Те са нашите ориентири, критерий за труда ни. Затова движението за прилагане на промишлени методи и технологии не спира, че се развива непрекъснато, а трудът на механизатора ще се приближава и изравни по характер с труда на промишленника.

Така трябва да разгледаме и новото установление на Министерския съвет за подобряване заплащането и социалното положение на механизаторите в селското стопанство. С него се решават редица назрели въпроси за стимулиране труда на механизаторите и издигане още по-високо тяхната роля и значение в решаване на непосредствените задачи на цялата нация в периода на изграждане на развито социалистическо общество.

Поздравяваме тези немалки труженици и им желаем добър път в новото, голямо настъпление в полата на окръга!

Младежите-механизатори празнуват

Сто и пет млади механизатори от АПК „Дунав“ чествуваха своя празник в Козловец. Техни гости бяха Страхил Велев, заместник-председател на агрокомплекса, Ламбон Пенков, секретар на общинския партийен комитет в Козловец и първенци — механизатори.

За утрешния ден на българското село пред тях говориха Ал. Караджов, главен агроном в АПК „Дунав“.

Тържествено бяха утвърдени новозаградните младежки бригади и звена в ДЗС „Сувага“, Ореш, Морава и Царевоц.

Младежките колективи излязоха с призив — обещание към младите механизатори от окръга за участие в социалистическото съревнование.

Участниците в срещата разгледаха бригадните ста нове и новостроящия се комплекс в Козловец.

(Соб. инф.)

ПРЕДСРОЧНО

Вчера колективът на клон „Петрол“ в Свищов изпълни плана си за първото три месеци. Това е първата трудова победа след влизването му в борбата за предсрочно изпълнение на петилетката. Най-голям дял за това имат трите бригади за комунистически труд.

До края на месеца ще бъде реализиран допълнителен стокооборот за 72 000 лева.

Бекир КАЗИМОВ

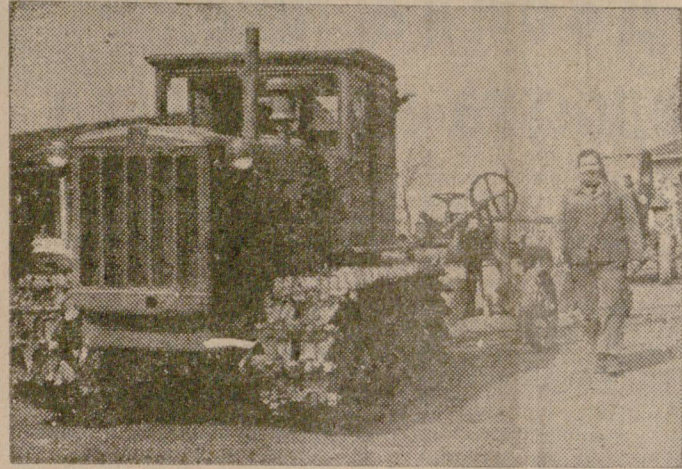
И жената научи езика на машините

Изпърханото поле отново започна да осмива с тракторите. Между първите, които тръгнаха от тракторния стаи в Клифарово, бяха Слави Денчев и жена му Наца Денчева (снимка 1), поделиха с него радостите и несподобите на една трудна професия.

Жена на трактор! Тази мисъл преди години чуждеше устата на доста ръководители в саракастична усмивка. А сега колко са забравките на машините. Ръцете, в които мнозина не можеха да си представят друго освен готварска лъжица, стискат кормилото, и то как...

Колко ли главни е мъчил въпросът, какво ще стане, ако към камарата грижи на жена та се прибави и още една — за машините. Какво ли? Може би най-добре ще отговори Кристина Параскова (снимка 2). Снимката, а и резултатите от работата, и които не могат да се фотографират, показват, че жената има място край машините.

Общественото признание на завоюваната от нея територия в механизаторската професия е неоспорим факт. А до казателството за това в Клифарово е Иванка Енчева (снимка 3), сменният тракторист, членът на партийното бюро. Една жена, която следи за от трактора, за да решава проблемите на селото и сто

панството, право, което е за служила с труда си.

Наца, Кристина и Иванка са само три имена от отряда на жените-механизаторки в окръга. И по полето все по-често в гърлената глътина на трактористите се вливат женски глас, все по-често в тракторните кабинки като крило на уловена птица пърха забравка. Жената, освен езика на майката и домашната, на учи и езика на машините.

Николай ТОМОВ

Снимки: Н. КАЧАКОВ

Пусковите обекти — в срок!

ДЪЛГЪТ НА ИНВЕСТИТОРА

Пред завършването на новия цех на предприятия то за „Училищна мебел и пособия“ в Елена

Наложителен е всекидневен инвеститорски и авторски контрол

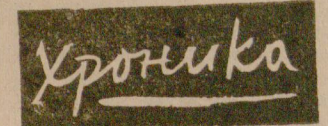
В индустриалната зона на Елена през последните години пулсира ритмично промишленото сърце на предприятието за „Училищна мебел и пособия“. Младите работници, специалисти и служители, въпреки трудните условия, със завидна настойчивост и последователност дават своя принос за възхода на балканския град. Те натовиха своето производство и извоюваха разширяването на предприятието. Новият цех трябва да бъде пуснат в експлоатация до края на второто тримесечие, а до края на годината да осигури промишлена продукция за близо 900 000 лева. За осъществяването на тази повеля, предвидена в насрещния план, на обекта всекидневно работят над петдесет мазащи, паркетчи, монтажници, мозайкаджии и други. В основни линии те са изпълнили задълженията си. Въпреки оптимистичната на пръв поглед картина, има неща, които от една страна, будят съмнение в успешния завършек, а от друга, недоумение.

Прави впечатление например, че част от монтажа изостава, въпреки че има фронт

тове за работа на елмонтаните, да не говорим за асансьорните уредби, които са в още по-независимо състояние. Не се извършват ригментно работите по вертикалната планировка. Причината за това състояние според нас е в недостатъчния инвеститорски и авторски надзор, който сега е особено необходим на обекта. Ако го имаше на място, щеше да се види, че предаваният работен чертеж за фундамента на един котел е с много поправки, нанесени с молив, но не заверени от този, който го е коригирал и можеше да се окаже веднага помощ. За пристройката до котелното все още няма работен чертеж, има много нерешени проблеми по асфалтираната стаяния и административната сграда. Предвид на това, че от новите производствени мощности се очаква до края на годината продукция за около 900 000 лева, дълг е на инвеститора да предприеме решителни мерки за доизясняване на нерешените въпроси и да установи на обекта всекидневен и компетентен авторски и инвеститорски контрол до пускането му в пробна експлоатация.

Строително-монтажните работи са само една страна от проблема за сръчното завършване на обекта. Другата е дали ръководството на предприятието има достатъчно и квалифицирани кадри, които да започнат веднага производствена дейност. Уверенията са, че е помислено за тези неща. Фактът, че е решено да се премине към използването на заместители на дървесината при изработване на училищна мебел, на отпадъчната дървесина за усъвяване на изделия за ширпотреб, да се продължи линията на специализация след въвеждането в действие на новия цех и други, говорят за грижите на стопаните. От това само добрите намерения да се превърнат в дела

Михаил МАНОЛОВ

КИНОЛЕКТОРИЯ за до

наборната младеж с беседа и проекция на филм се състоя вчера в салона на ДНА — Велико Търново.

МАРТИЕНСКИ ВЕЧЕР НА ПОЕЗИЯТА организира утре Домът на народната армия — Велико Търново. В литературното четене ще вземе участие поетесата Станка Пенчева.

САМОДЕЛНИЯТ ТЕАТРА ЛЕН СЪСТАВ към читалището в Елена ще представи днес пред трудещите се от Церово кория „Принцеса Турандот“.

ПРАТЕНИЦИ НА ЛЕНИНСКИЯ КОМСОМОЛ

В събота във Велико Търново пристигна гостувателата у нас делегация на Ленинския комсомол, водена от Рамиса Осмогеску, секретар на Централния комитет на ВЛКСМ в Молдавската ССР.

Скъпите съветски гости имаха среща с бюро на Окръжния комитет на Комсомола. Първият секретар на комитета Драгня Драгнев ги запозна с най-характерното в работата на окръжната комсомолска организация пред XII конгрес на ДКМС.

След това делегацията бе във Великотърновския университет „Кирил и Методий“, където се запозна с някои проблеми, които решава сега вузовската комсомолска организация.

Привечер скъпите гости по сетиха Окръжната школа за военно-техническа подготовка на младежта.

В неделя, след като се запознаха със забележителностите на старопролетния град, пратениците на Ленинския комсомол отпътуваха за Плевен.

(Соб. инф.)

ФЕСТИВАЛ НА СТУДЕНТИТЕ ОТ СЕВЕРНА БЪЛГАРИЯ

В неделя във Велико Търново на митинг пред паметника на загиналите във войните ректорът на Великотърновския университет „Кирил и Методий“ проф. Димитър Филипов откри традиционните пролетни празници на студентите от висшите учебни заведения в Северна България.

Темата на празниците е: „Младежта строи, младежта се бори, младежта се учи и слави своята Димитровска родина“. Те се организира в чест на 90-годишнината от рождението на Георги Димитров.

Вчера от 8.30 часа в салона на драматично-музикалния театър „Константин Кисимов“ беше открит прегледът на художествената самодейност на студентите. В него взеха участие представители на висшите учебни заведения от Варна, Русе, Свищов, Габрово и Велико Търново.

Студентите се представиха с разнообразни програми. Участваха танцови колективи, камерни състави, битови и естрадно-сатирични групи, балет, композиции и индивидуални изпълнители.

В неделя в салона на Младежкия дом — Велико Търново се състоя окръжният рецитал-конкурс „Безсмъртният Димитров“.

В продължение на три часа са близо сто пионери рецитираха възлюбени стихотворения, посветени на великия син на нашата родина Георги Димитров.

(Соб. инф.)

Мария ДИМИТРОВА

Ремонтни дни в Спиртната фабрика

Вече трета седмица в Спиртната фабрика на Захарния комбинат — Горна Оряховица се извършва ремонт на машините, съоръженията, апаратурите.

След успешно приключилата кампания по преработка на цвекловата меласа за спирт, на така важните дестилационни колонии се извършва основен ремонт. Освен това се поправят кондензаторите, ре-

конструират се тръбни връзки, сменят се тръби.

Фабриката се подготвя за предстоящата кампания — преработка на тръстикова меласа, която трябва да започне на 31 март. За бързото и качествено ремонтване особено спомогат Люцкан Белев, Иван Сензов, Иван Белев, Ангел Карацаров, Стефан Тодоров.

Иван БОЖИЛОВ

СРЕЩИ В ОДЕСА

По местата, където е живял и работил Георги Димитров в необятната съветска земя, сега се намира габровска експедиция. В нея участва и нашият кореспондент Лазар ПЕТРОВ. От днес започваме да публикуваме неговите репортажи.

Пристигаме късно в Одеса. Красивата сграда на гарата е потънала в светлина. Наставяваме се в хотел „Арнадия“. Най-сетне стъпваме на твърда земя след дългото пътуване от София до тук. Трябва да се уточним много неща. Одеса е началото на нашата експедиция. От тук ние ще тръгнем по безкрайната съветска земя и ще изминем по нея разстояние равно на една четвърт от земния екватор.

Деловата част при Борис Милев, консул на Н. Р. България в Одеса не отнема много време. Скоро „Волга“-та ни понася по улиците на града. Наш водач тук е българският професор Михаил Димитров — кандидат на техническите науки. В началото ний кой не подозираше в този нежен на вид интелектуалец, герой от Великата отечествена война, гърдите на когото са окичени с дванадесет отличия за храброст и заслуги към съветската държава. Той се оказва жива история на българското революционно движение в Одеска област. Негов принос са и няколко книги, които е издал на български език. Темата за Георги Димитров го възбужда не по-малко от нас.

Той бе успял да уреди ве че среща с Вела Рачева, съпруга на известния марк-

сист-българин Радослав Крайчев. 87-годишната старина е запазила съвсем свежи спомени за Родината. Оказа се, че тя е родена в Севлиево, в същия квартал, където съм преживял тридесет години. Тринадесетгодишна тя заминава за Русия. Но онова, което я свързва с България е останало дълбоко запазено в сърцето й и се прояви в съзнателните, които блянаха от очите й. Тя си спомня съвсем точно пристигането на Георги Димитров в Одеса. Той отседна в тяхната къща и в продължение на два дни, докато урежда редица въпроси, свързани с българските емигранти, е техен гост. От неа научаваме мястото, където Георги Димитров е провеждал заседанията с емигрантите. Сградата е на улица „Красная гвардия“ 4. Тя обаче била разрушена от снаряд през Отечествената война и днес на нейното място има малка градинка.

Късно след обед се разделихме с Михаил Димитров. Трябва да посетим редицата на в. „Знамя коммунизма“. Тук ни чака още една изненада. Посреща ни млад човек с руса брада и загоряла на чист български език. Това е Анатоли Станчев. Родителите му са преселници от Варненско. Толик е завършил руска фило-

На 4 стр.

СНОЩИ ПО ТЕЛЕКСА ПРИЕХМЕ:

БРАТСКО ЕДИНСТВО И СЪТРУДНИЧЕСТВО

МОСКВА, 20 март (Кор. на БТА — Вестник „Правда“) днес помества коментар от Владимир Герасимов под заглавие „Съратници“.

В него се казва: „Развивайки и задълбочавайки братското сътрудничество, страните на социализма демонстрират пред целия свят предимствата на новия тип международни отношения, основани на истинско другарско взаимодействие, равнопоставеност и братство. Практиката в нашето време неизменно доказва: политическата и икономическата координация, съвместните действия, увеличават силите на социалистическите страни.“

ТРИ ЗАБЕЛЕЖИТЕЛНИ ГОДИШНИНИ

Изпълнението на плана за културното сътрудничество между НР България и Съветския съюз през 1972 година преминава под знака на три забележителни юбилея за трудещите се от двете братски социалистически страни. Тържествено у нас и в съветската страна ще бъдат отбелязани 90-годишнината на вождя и учителя на българския народ и пламенен радетел на българо-съветската дружба — Георги Димитров, 50-годишнината от създаването на СССР и 55-годишнината на Великата октомврийска социалистическа революция.

Във връзка с това двете страни взаимно ще организират изложби, кинофестивали, размяна на специални броеве на вестници и списания, срещи с обществеността, които ще бъдат посветени на трите юбилейни годишнини.

Всезюзната фирма за грамофонни дискове „Мелодия“ ще произведе юбилейни платини със записи на реч и изказвания на Георги Димитров, а така също и на българ

ски революционни песни. В Централния музей на революцията в Москва ще бъде по казана фотозложба „Георги Димитров — изтъкнат деец на международното комунистическо и работническо движение и пламенен радетел на българо-съветската дружба“. По време на изложбата ще гостуват български и съветски ветерани на революционното движение, съратници на Георги Димитров.

Комитетът по кинематографията при Министерския съвет на СССР със съдействието на ДО „Българска кинематография“ ще организира премиерни проекции на съветско-българската филмова продукция „Залезният мост“, посветена на 90-годишнината на Димитров. Ще бъдат уредени и фестивали на български и съветски филми по случай трите юбилея. В София ще се състои среща на съветски и български кинодеписти, които ще има за главна тема: „Образът на съвременника в българските и съветските филми.“

АРЕСТИ И ВЪЛНЕНИЯ В ТУНИС

РИМ, 20 март (БТА) — Според сведения на вестник „Унита“, в редица предприятия в Тунис се очаквало работниците да обявят стачки поради голямото повишение на цените (цената на захарта например е повишена с 50 на сто), предизвикано от стопанската политика

През последните дни властите в Тунис предприели репресивни действия срещу левината и извършили голям брой арести. Арестувани били стотина души, между които и членът на Политбюро на Туниската комунистическа партия Абдел Хамид Бен Мустафа.

РЕЧ НА БХУТО В ЛАХОР

ЛОНДОН, 20 март (БТА) — В реч, произнесена в Лахор, пакистанският президент Зулфикар Али Бхутто заявил, че неговото правителство се стреми към мирни отношения с всички държави и към добросъседски връзки с Индия. „Ние искаме да живеем в мир с Индия. Призовавам Индия да си подадем ръце и заедно да воюваме срещу бедността на подконтинента“ — подчертал Бхутто.

Едновременно с това обаче пакистанският президент дал да се разбере, че неговото правителство не се е откало от претенциите си спрямо Кашмир и че продължава да оспорва принадлежността на тази област към Индия. Бхутто поискал на „население на Кашмир“ да се дадат „право на самоопределение“ и недоумислено заявил, че продължава да смята кашмирския проблем за открит проблем, от който азиатските държави уреденето на отношенията между Пакистан и Индия.

РЕЗУЛТАТИТЕ — В ТЯХ Е ГОЛЯМАТА ИСТИНА

Мартенски ден. Студеното бяло слънце предвещава пролетта, но не носи топлия и дъх. Златни кънове издават споманата и силата.

Предстои голямото настъпване за 21 механизатори от бригадата за промишлеността в с. Никоп. Но те отработиха за последно — до 28 февруари ремонтни цели на прилежащ инвентар, предсметано на 1000 дка саревина и 1200 дка сляноглед с по 35 кг суперфосфат, а всички есенници с по 20 кг амониева селитра. Доже им остана време да помагат на другите бригади.

Тези дни правеха последните приготовления. „Фронтът“ може да бъде открит със сива заплата в някоя бледа утрин с похитляло топло слънце.

Бригадирът им Евтим Кунчев е облечен като всички, та със зелена памучника и има същите обрелени от вятря

и студа зачервени ръце и лице. Питам го за живота му, а той ми говори за работата си — как получили от царската по 702 кг зърно от декар, при план 650, а от сляноглед по 252, при план 215 кг, а от ечемика... Разбирам — работата — това е животът му. От 4 ч. сутринта до 8 ч. вечерта през лятото, че и през зимата. Останалото е сън, а сляната на сляноглед не се разказват. Плък за трудността, за беглите радости — докато ги кажеш и отминали, заплетени са една в друга, не можеш да ги отделиш, за да ги разкажеш. Резултатите са важни, резултатите. В тях е истината — обща продукция за 1971 г. 533 330 лв. при план 523 456, чиста 361 700 лв. (312 392 планува); себестойността на паревината намалили от 5,40 на 3,28, на сляноглед от 10,60 на 8,80 лв.

Професията е станала същността на биографията му, без нея тя няма стойност. През 1953 г., изпратен от стопанството, завършил курсовете за трактористи в Турция, и като се махнат първите две години след това, през останалото време е бил все бригадир — на лозарска, на смесена, а от основаването — и на промишлената бригада. Когато бил в смесената, получил по 6800 кг захарно цвекло от декар, златният „Народен орден на труда“ украсил гърдите му. През 1969 г. 15-дневна екскурзия до СССР бил да наградата за дългогодишните му трайни добиви от селскостопанските култури. Тогава, след Олеса и Москва, посетил Краснодар и там се срещнал със Светлинки и Первипки, от които научил, че по вече предварителни обработки

на почвата трябва да се правят през есента, а не през пролетта, за да не се утъква почвата. И другите неща, които виждал, приложил като се върнал и отново увеличил добивите от царевича и захарното цвекло.

Може да имаше още отличия и награди, но разговорът ни пак сменя посоката. Досега си бригадирът за друго — забравил да ми каже, че прилагат една особеност при сиването — едновременно с царевичата нанасят по десет килограма суперфосфат на декар и по 5 кг амониева селитра чрез допълнителни приспобления върху редосеялките. „Растението е като дете — обяснява той — не се ли за силно от малко, трудно ще издържи.“

Добри са хората от бригадата му. Квалифицирани. Ей го Троян Събев — механизатор е от организирането на стопанството: Веселин Методи е овчарка с виндирер 2100 дка есенници, Стефка Савова и Параскева Михайлова направиха блокове без плевели и осигуриха през 1971 г. неоходимия брой растения в декар. Димитър Михайлов, Илия Савов, Йордан Чолаков, пък и останалите — от комбайнера Георги Панев до зарядника Христо Чолаков, за всеки има по две-три силни луми, отбелязвайки едно постижение, едно огромно напрежение на силите. Какво още да ми разказва.

Сега идва пролетта, лятото. Започва голямата надпревара с дните. Повече ще говорят, когато топлото слънце опече зелените кънове.

Елка ЛАЗАРОВА

С ДЪХА НА ЧЕРНОЗЕМА

Друга си преставях среща с механизаторката Димитрина Нейкова от Джулюница. Мислех си, че ще трябва дълго да я догонвам по неизбройните стопанство, да се преправям в сухите буци пръст, да махам след буботещия трактор, да се надвиям с грехота му...

А я заварих, когато току-що я бе сполетяла внезапна беда. В „най-успешното време“ жестоко прикована към постелята. Това се бе случило не надейно малко преди моето идване. Младата жена с късо подстригани коси и очи като въглени, лежеше леко пребяла от болката в грижливо подредената стая. Личе, че ръцете, които от десет години умело водеха трактора, обичат и домашния ред и уют. Вгледах се в тях. Не бяха едри и груби. Истински женски ръце. Макар напъхнали, това бяха голите за крътени ръце на жена майка и съпруга. Ръце, люляли две люлки... Ласкави женски ръце. И заедно с това те крехка сила, упоритост и воля.

Със своята машина те бяха извадили през миналата година четири хиляди тона захарно цвекло. Четири хиляди тона! Колкото и да е сив и скучен езикът на цифрите, понякога той говори толкова много. При план 3378 декара мека оран през 1971 г. тя бе изорала 5504 декара. Бе реализирала икономии от резервни части и горива...

Когато предварително исках да науча за нея нещо повече, казаха ми:

— Кой, Димитрина ли?

Тя мъжеше ги удря в земята. На рамо като перце вдига чупали по петдесет килограма. А такъв тракторист рядко се среща. За нея няма трудна задача. Винаги е на най-теж

ките обекти. На механизиранията площадка, където работи сега, отменява 50—60 души...

За упоритостта, за волята, за всичко постигнато тя е удостоена с Паспорт на победата, награден с със златна юбилейна значка и е членовник от сбора на първенците от селското стопанство в Толбухин, със скуп сервис на срещата на първенците във Велико Търново и от Окръжния народен съвет за постигане високи успехи в производството на царевича — с екскурзия в чужбина.

Занит-ресувах се от нея за тази екскурзия в Германия, демократична република. Какво и е направило най-голямо впечатление? Тя промълви тихо:

— Бухенвалд...

Разбрах я. Като дъте, тя бе видела премалялите крави. Още в крехка младост бе тичала след училище, за да поеме плуга от изморените бащици ръце. Още оттогава знаеше какво е да оставя след себе си рохави, димящи бразди. Какво е очакване да видиш първите кънове от хвърлените житни върна... После тя бе израсла в едно щастливо време, където и младите жени могат да завършват с пълно отличие курса за трактористи. Тя се бе сраснала с дъха на чернозема, умееше да разговаря с него да го разбира.

Самуил не знаеше и не можеше да разбере — как в този чернозем могат да се съсят човешки кости и още топла от пещица на крематориума човешка пепел... И за това ли е винаги, че по тъмнява, когато се спомене името на Бухенвалд, когато се заговорили за фашизъм.

Друг на нейно място би разказвал дълго за подробните разкази от нещастни си, би охкал, би се вайкал. Димитрина мълчаливо понасяше болката в гиспирания крак:

— Нищо ми няма! Ще ми не...

Самуил не знаеше и не можеше да разбере — как в този чернозем могат да се съсят човешки кости и още топла от пещица на крематориума човешка пепел... И за това ли е винаги, че по тъмнява, когато се спомене името на Бухенвалд, когато се заговорили за фашизъм.

Друг на нейно място би разказвал дълго за подробните разкази от нещастни си, би охкал, би се вайкал. Димитрина мълчаливо понасяше болката в гиспирания крак:

— Нищо ми няма! Ще ми не...

Самуил не знаеше и не можеше да разбере — как в този чернозем могат да се съсят човешки кости и още топла от пещица на крематориума човешка пепел... И за това ли е винаги, че по тъмнява, когато се спомене името на Бухенвалд, когато се заговорили за фашизъм.

Друг на нейно място би разказвал дълго за подробните разкази от нещастни си, би охкал, би се вайкал. Димитрина мълчаливо понасяше болката в гиспирания крак:

— Нищо ми няма! Ще ми не...

Самуил не знаеше и не можеше да разбере — как в този чернозем могат да се съсят човешки кости и още топла от пещица на крематориума човешка пепел... И за това ли е винаги, че по тъмнява, когато се спомене името на Бухенвалд, когато се заговорили за фашизъм.

Друг на нейно място би разказвал дълго за подробните разкази от нещастни си, би охкал, би се вайкал. Димитрина мълчаливо понасяше болката в гиспирания крак:

— Нищо ми няма! Ще ми не...

Самуил не знаеше и не можеше да разбере — как в този чернозем могат да се съсят човешки кости и още топла от пещица на крематориума човешка пепел... И за това ли е винаги, че по тъмнява, когато се спомене името на Бухенвалд, когато се заговорили за фашизъм.

Друг на нейно място би разказвал дълго за подробните разкази от нещастни си, би охкал, би се вайкал. Димитрина мълчаливо понасяше болката в гиспирания крак:

— Нищо ми няма! Ще ми не...

Самуил не знаеше и не можеше да разбере — как в този чернозем могат да се съсят човешки кости и още топла от пещица на крематориума човешка пепел... И за това ли е винаги, че по тъмнява, когато се спомене името на Бухенвалд, когато се заговорили за фашизъм.

Друг на нейно място би разказвал дълго за подробните разкази от нещастни си, би охкал, би се вайкал. Димитрина мълчаливо понасяше болката в гиспирания крак:

— Нищо ми няма! Ще ми не...

Самуил не знаеше и не можеше да разбере — как в този чернозем могат да се съсят човешки кости и още топла от пещица на крематориума човешка пепел... И за това ли е винаги, че по тъмнява, когато се спомене името на Бухенвалд, когато се заговорили за фашизъм.

Друг на нейно място би разказвал дълго за подробните разкази от нещастни си, би охкал, би се вайкал. Димитрина мълчаливо понасяше болката в гиспирания крак:

— Нищо ми няма! Ще ми не...

Самуил не знаеше и не можеше да разбере — как в този чернозем могат да се съсят човешки кости и още топла от пещица на крематориума човешка пепел... И за това ли е винаги, че по тъмнява, когато се спомене името на Бухенвалд, когато се заговорили за фашизъм.

Друг на нейно място би разказвал дълго за подробните разкази от нещастни си, би охкал, би се вайкал. Димитрина мълчаливо понасяше болката в гиспирания крак:

— Нищо ми няма! Ще ми не...

Самуил не знаеше и не можеше да разбере — как в този чернозем могат да се съсят човешки кости и още топла от пещица на крематориума човешка пепел... И за това ли е винаги, че по тъмнява, когато се спомене името на Бухенвалд, когато се заговорили за фашизъм.

КНИГАТА —

ДРУГАР НА

МЕХАНИЗАТОРА

„Две сили най-успешно съдействуват за възпитанието на културния човек. А тези две сили са съединени в книгата“. Този мисъл на Максим Горки ясно изтъква огромната сила на книгата. Днес нейният смисъл е още по-голям, защото комунистическото общество се изгражда въз основа на знанията, на базата на техническия прогрес.

Приятно е след напрегнат работен ден да прекараш няколко часа в света на книгите, в просторните и светли читалищни библиотеки. Тук можеш да прегледаш най-новите вестници и списания, да намериш отговор на въпросите, които те възбуждат, които са възникнали във всекидневната ти практика.

Броят на читателите-механизатори ежегодно се увеличава. В читалските картони на читалищните библиотеки се срещат имената на механизаторите Димитър Кабакчиев, Мария Кабакчиева и Стефан Петров от Ксареве, на Петко Патриков, Виолета Патрикова, Иван Хинов и Димитър Ганев от Самоводене, на Марин Маринов, Стефан Симеонов и Йонко Маринов от Балван, на Тодор Дончев, Иван Йотов и Георги Биков от Долна Оряховица. Биха могли да се изредят още стотици имена на редовни читатели, които живо се интересуват от техниката, историческата и художествената литература.

Надникнем ли в техните читалски картони, освен заглавията на художествените книги, ще видим, че прочетем и такива като „Ремонт на трактора“, „Наръчник по регулиране на селскостопанските машини“, „Повишаване износоустойчивостта на машинните части“ и много други.

Добри приятели на механизаторите са и библиотекарите, които им помагат в избора на литература, насочват ги към желаните книги. И ако трябва да се посочат библиотеки за пример в работата с механизаторите, не бихме могли да отпомним Самоводене, Ксареве и още редица други, където отношението към книгите вече е прераснало в обич и създаване на лични библиотеки.

Здравко ПОПОВ,
завеждащ методичен отдел в
Окръжна библиотека „П. Р. Славейков“

СЪС САМОЧУВСТВИЕТО НА ЧЕЛНИЦИ

Изграждането на курса за механизатори в Карансен е продиктувано от необходимостта в селското стопанство да се вляят кадри, които със своите знания и умения ще повишават производствеността на труда — една от най-важните повели на нашето време.

Курсът работи вече четвърта година, организиран от ТКЗС „Георги Димитров“ със съдействието на комсомолската организация в селото. Срокът на обучение е петмесечен, след което курсистите получават изпити и получават свидетелство за правоуправление на селскостопански машини и трактори. Интересът към курса е голям и дори трудно се приемат всички желаещи да го завършат.

В момента в него се обучават над 36 курсисти от района и най-вече от трите села — Карансен, Сломер и Батак. Специален автобус докарва и открива бъдещите механизатори от съседните села и по такъв начин обхваща тяхното обучение.

Съставът на курса е разнороден, но преобладават селскостопански работници, между които каруцари, конегладачи, полевци, а Александър Папазов е бил овчар. След завършването на курса, той напуска стадото и се качва на трактора. Почти всички негови другари от курса кръстосват вече полето с трактори и други машини.

На въпроса ми, отпразнен съм техниката, на общинския народен съвет в Карансен, Върбан Парижков, записал в курса, той ми отговори: „Та нали трябва да отговорим с дела на девиза — българската нация — нация техническа. Поставил съм си задача да овладя колкото е може повече машини“. Напълно мнение е и служителката Понка Йорданова, която преди година е завършила курса и ми говори с такава

увлечение за него, за интереса и старанието на обикновените хора, за трудностите, които са срещали в часовете по теоретическа подготовка и за приятните занятия по кормуване. От нейния разговор почувствах най-добър духа и любовта на младото поколение към машината, към техниката, която е призвана да извърши революция в нашия живот.

За интереса към курса говори и фактът, че в него се обучават цели семейства, какъвто е случаят със Стефан Петков от Батак, който се учи тук заедно със съпругата си. И те не са единствени.

Занятията се водят в просторната зала на новия младежки дом в Карансен от подготвени специалисти. Тук преподава Димитър Кърчев, главен инженер към ремонтната работилница, Колю Коледов, електротехник и спешна лекции учители от практическото селскостопанско училище в селото.

Когато слушам изказванията на тия доверливи обикновени селски труженици, които освен мотиката, плуга и каруцата не са познавали нищо друго, аз се възбудвам, чеднес те карат уверено тракторите „Булгар“, „Беларус“ и „Шаси — 22“, че могат да ти говорят за всички селскостопански машини с езика на специалистите. Те вече са стъпили здраво върху машината и няма да слезат от нея. Приятно е, когато дъхът на полето се смесва с мириса на нафта. А необходимо ли е да казваме, че и запалването се е повишило чувствително, че материалните и моралните стимули играят не по-малка роля в живота на младите механизатори, станали вече чедници в селското стопанство. А от това и самочувството на тия хора е по-друго.

Христо МЕДНИКАРОВ

НА СВОЯ ЗЕМЯ

Димитър Кабакчиев намерих в стана на механизаторите в Ксареве. Приключил над разгледаната верига, той съсредоточено въртеше големия гаечен ключ. Тая година захареня с ремонтна „Булгар“ стоише сега в техническата работилница, а сърцето на стопанина му се свиваше.

Като гледа човек дребната му фигура, да се чуди откъде има толкова енергия. Къде са тези неизчерпаеми извори на бодрост и трудолюбие? А поприказва ли с него — всичко става ясно.

Работата не избирал много. Привлича го машината. Чул гласа на сърцето си и станал тракторист. И като че ли сраснал с трактора.

Затова за работата си младият механизатор разказваше от сърце. Бил отначало в комлексираната бригада. След ка зармата пак се върнал при своите. После при него дошла и жена му, Маринка. И вече три години са заедно.

— Млади хора сте, не ви ли потегли и вас към града — попиташа го аз, а той се усмихна.

— Ти влизала ли си пролет в овицната градина — ре че на свой ред. После помъла да ми-два, да добави: — 200 дка череши обработваме, още толкова лозя, 400 дка просо, ви, 150 ябълки, малини... Защо ми е да ходя в града при това богатство... Селския човек да сме ние с жената, тук сме атрасли, тук ни е хубаво.

Каза го със смях, но убедително. И не можеше да не му повярвам.

Затуй двамата не жалят своите сили. Спре ли за почивка Димитър, зад волана сяда жена му. Уморил ли се тя, той ще я сменя. През миналата година изора 8200 дка мека оран. В периода на пръска нето по 20—23 т разтвор ми ниват всеки ден през машината му.

Димитър е пионер в механизиранието отглеждане на трайните насаждения — ми беше казал директорът на Държавното земеделско стопанство. Той владее до съвършенство своята машина. Производителността на труда му е 3 пъти по-висока от тази на другарите му. Заедно с Маринка имат най-висока заработка. — Това беше оценката на ръководството за техния труд.

— Не ви ли е трудно? — двамата сутрин от рано, ве чер до късно?

— Трудно е... Но това не значи, че жената не трябва да бъде механизаторка — отговори той на скрития смисъл на въпроса ми. — В селото има още 4—5 семейства като нас. Питайте ги... и те ще ви кажат, че така е по-добре.

Не можах да чуя мнението на Маринка. Беше делегатка на VII конгрес на Български професионални съюзи. Но това, че бе приела с радост професията му, че в курсовете тая година се обучават още

няколко жени на механизатори, доказваше правотата на думите на Димитър.

... Така приказвахме в чистия пролетен ден в стана на механизаторите, докато Димитър оправяше веригата. Станеше ли дума за работата, той надълго и нашироко започваше да ми обяснява — за новите машини, които виждал в бригадата на героя на социалистическия труд Петър Килев в Беглеж, Плевенско, за механизиранието прибиране на реколтата, за новите технологии, които се разработват в Института по овощарство край Пловдив, за това, което ще се постигне при тях в близките години.

После с увлечение ми разказва за сбора на плодородието във Варна, в който три години е участвувал, за окръжното състезание за най-добър млад оран, на което Маринка се класирала на II място, а той на IV, за празни

ка на механизатора, който не търпел очаквания. Като го слушах разбирах, че той човек живее със своята професия. Тя му дава импулс да твори и да гледа оптимистично в бъдещето. Той е носител на звание „Най-добър в професията“, „Ударник за комунистически труд“, на „Знакът на победата“. Получил е много ларични и предметни награди. Тези години стопанството го ръководило и профкомътът са го предложили за удостоение с правителствена награда.

Но думите му „Човек работи не за награди, а за своето морално удовлетворение“ показваха и поразително съзнание на селски труженик, събрал и съхранил в себе си най-хубавите черти на българина, трудолюбие, скромността и жаждата за нов, щастлив живот.

Емилия ГУГОВА

ДАЛИ ОБИЧАМ ПРОФЕСИЯТА СИ?

Когато се каже най-добър механизатор, обикновено си представяме зрял мъж, комуто богатият опит на годините е донесъл това звание. Но Осман Рашидов от Пансий е едва 27-годишен, а е един от най-добрите механизатори в ТКЗС — Камен.

Когато за пръв път се качи на трактор като прикачач, Осман нямаше дори 16 години. Малкото момче не се изплашило от трудностите, а с несъвистелна за възрастта му упоритост четири години работи като прикачач и горещо мечтаеше сам да управлява трактор. Едва след военната служба му повериха ДТ-54, а от 3 години „Беларус“.

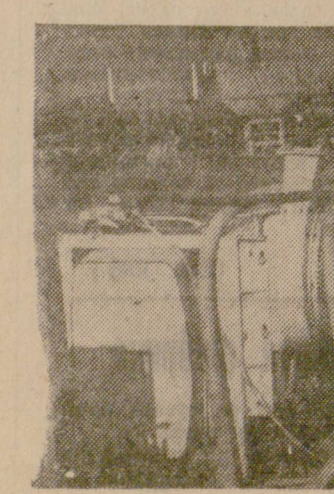
— Дали обичам професията си? Та аз не се отказвам от нея в най-хубавите си години. Тогава често се случаваше моите другари да отиват на забави и развлечения, а аз на смяна... — разказва сега Осман и се усмихва при спомените.

Много неща показват, че той е не само упорит и трудолюбив, но и съумял да извлече от практиката най-ценното. В работата си винаги влага повече разум. Миналата година е изорал 8642 дка, като е изпълнил плана си 151 на сто. В същото време е икономисал 1690 кг гориво и 188 лева от резервни части.

— В това няма нищо чудно! — в отговор разказва той — При мен е закон, когато е усилената полска работа да

отивам сутрин по-рано на блок, а вечер да се прибирам по-късно! За ремонт на трактора си винаги използвам затишното. Почти никога не допускам авария по време на работа, тъй като сутрин, преди да запалва машината, старателно оглеждам всички съединения, откъдето може да възникне повреда. Всичко е така просто! От това идват и изпълнението на плана, и икономии...

Стефка ГРАДИНАРОВА

Тракторният стан в с. Сломер е един от най-уредените в окръга. А това предопределя и старанието, с което механизаторите ремонтират машините.

Двойна ще е радостта на празника

В стопанския двор мъжесновях навред — от единия до другия край. Вдигаха прах ремаркета. Комбайнери потягаха машините си за атака. Но оживлението тук създаваше не само тези мъже, не само песента на моторите. Няколко работница събраха покрива на една постройка — хвърляха на земята греда, тухли. На пръв поглед сградата не бе нещо особено. Но моят събеседник отново замисля с очи.

— Плочата ще бъде по-дебела. Разбираш ли? След време може би ще вдигнем друг етаж. Трябва да е стабилно. Тук ще бъдат канцеларията, клубът — голем, просторен ще е.

Не мога да кажа, че Самуил Калужков, ръководителят на комплексната бригада, фантазираше. Не! Идвах си не веднъж в Павел и считам, че вече добре познавам хората. Упорити са, ентузиастични. Рекат ли нещо да правят — край, нищо не ще прегради пътя им. Та и сега. Самуил ми разправяше — тук ще бъде това, там онова. И аз мисля поглед по посока на ръката му — голо поле, нищо няма. Но гласът на младия човек макар и малко замътен, е уверен: Бригадирът каза — ще бъде! И в моето съзнание вече израста комплексът, който до есента, ще е окончателно готов. Така ме уверява Самуил. Но нека тръгнем по посоката на числите му.

Строителите събраха, а под тях червенеше тухлена зидария, миреше се на хоросан. Това ще да е клубът, техническият кабинет. Над 60 квадратни метра — Малък. Но нали, каза Самуил — когато след години издигнат друг етаж, ще бъде кълбе, просторен. До него изглежда е умивалнята. А ето тук ще бъде лекатията, а това е банята — познава се. Ще бъде с 6 души. Цялата облицована с бели плочки. На първи май механизаторите ще се къпят в нея. И за сроковете бригадирът беше все така категоричен. До първи май — ни ден по-късно. Беше готов да се лови на бас дори.

— Ако не вървях, ста след време. И ако не е готово — заплюй ме. Да не се казвам Самуил...

Волебно, баскетболно то играше също не се виждаше. Беше ми определено само мястото. Не знам, може би по падна под влиянието на моя нов познания. Затова и аз като него вървам, че тук са два — не повече, механизатори ще бъдат след токущата, ще скачат около волейболната мрежа. А уморят ли се — ще

се изкъпят в банята, та ще е на няколко крачки от тях, ще се обляжат в чистите си дрехи и ще се чувствуват щастливи, ще бъдат радостни.

Натегнали са сесте. И най-малката повреда не са могли да отстранят в селото. Затова пък сега, като за на града, толкова е просторна техническата работилница. Каква ти работилница. Та това е един голям цех. Ще бъде оборудвана само с нови съоръжения — струг, бормашина, електрожи, оксиген, сент, токоизправител. Тук ще бъдат всички механизми. На 22 март, на празника, работилницата ще бъде открита — това съм записал в бележника си.

— Самуиле, а защо да не направим празника тук. Я виж колко е широко. Там ще бъде музиката, тук ние — хубаво ще е — предлага Трифон Тончев.

Той и още няколко души бяха „перезаляли“ вече лентата. Нямаха търпение. Потягаха една машина в новата работилница. Лицата им бяха щастливи. Шегла ли е. Та кой като тях има такава ремонтна зала — 550 квадратни метра. Нима са могли само преди години да мечтаят за това!

А гласът на бригадирата все продължаваше да ме води. Уж всичко беше ми казал Самуил, а се оказваше, че все нещо е пропуснал.

Определено е мястото на зарядната бензиностанция, коважно-заварочното отделение. На няколко метра от работилницата една площ около няколко декара е заградена. Тук ще е паркът за машините, те ще бъдат асфалтирани.

Засага в комплекса оформяха ремонтната зала, сградата, където е клубът, банята. Останалото бе още в проект. Дори и там, където ще се гарира машините нямаше куп ни слама, трябваше да се подравни.

А времето вече се затопля. Затова стопаните на комплекса премираха.

— Кажки бе, Самуиле, кажете — веднага ще подравним двора с машините, ще помагаме.

Разбирах ги много добре ги разбирах. Та те нямат търпение, искат всичко, за което толкова им е говорено да стане час по-скоро.

Саму

НОВИЯТ ИЗПИТ НА ПОЛКОСЕНОВСКИТЕ МЕХАНИЗАТОРИ

Бригадата за промишлено зърнено производство — модел за 172 година • Какъв е активът на всеки „промишленик“ • Дисциплината и инициативността — две характерни черти на колектива • Насрещният план и новите технологии • Защо не „бягат“ механизаторите?

Бригадата за промишлено зърнено производство в ТКЗС — Полски Сеновец е определена за модел в окръга през 1972 година. Такава отговорност и такава чест не може да се падне всекиму. Това означава, че тя е образец за подражание. При нея трябва да се търсят най-новите и ефективни технологии на отглеждане на културите, най-прогресивните форми на организация на труда и от лични резултати от производството.

Като трябва за Полски Сеновец споделил съменения си за съвършенство, но с голяма убедителност ми внушиха, че дори цялото стопанство за служба да послужи за модел на останалите кооперативи. Кой и как, казах си, изважда тези модели. Търсели ли са някъде първообраз или като старите самобитни майстори са се водили от голямата обич в сърцето си, от вроде ния усет за красота. Разбира се, тук нещата съвсем не са като в изкуството, макар някой като говореше за сложностите в селското стопанство сполучливо беше определил работата в този отрасъл за изкуство.

Та търсех аз нещо различно и необикновено. А като ги гледах полско-сеновските механизатори, нещо особено не можех да открия. Хора като хора, — замислих или умиели — като всички и те носят радостите и грижите си със себе си. Само дотам мар теискоето слыше и забожуряло лията им, та всички изглеждат развлучувани като пред изпит. И така е. Всяка пролет те се явяват на нов изпит. Държат го цяло лято и едва есента разбират какъв е резултатът. Ако не достигат разните камонии и ремаркета, ако бригадирът ги буди преди слыщето, ако стопанският двор се отрупа със златните кочани на царевича та — значи изпитът е издържан. Аз не се съмнявах, но попитах: „Колко отлични оценки е получила бригадата?“. Отвърнаха ми: „Пет“. Това са годините на нейното съществуване — отначало като бригада за комплексна механизация, а сега вече промишлена. Не е въпросът в името. Всеки може да се кришка както си иска. Но гук същността е променена. Постигнато е тъй нареченото оптимално съчетаване на показателите, характеризирани промишлените методи. 38 механизатора и 11 кооператора обработват 50 на сто от змята на стопанството и всеки от тях носи по 29 358 лева обща продукция: срещу 4622 лева средно на кооператор. Ако се изчисли само за механизаторите, този актив възлиза на 59 943 лева, а чистият доход е 29 889 лева.

Предоставиха ми да видя всички икономически резултати, които е постигнала бригадата. Преизпълнени са средните добиви от нетирише култури, които отглеждат пшеница, ечемик, царевича и слыччоглед. Себестойността е на малена чувствително и спрямо минали години, и спрямо плана, рентабилността е увеличена. Но аз избрах само тези цифри, защото най-добре показват цената на труда на всеки „промишленик“. А като то разлстих и книгата за трудовата слава, вече открих необикновеното, което не можаш да улочва в началото. 109 ор деиносци се стараяха да скрият смущението си пред фотообектива, но то беше преминало в трептяща радост по устните и никой не можеше да я изтрие. Между тях открих половината от меха

низаторите. Не личаха ордените, но ми казаха, че Господин Ангелов има „Черне но знаме на труда“, а други те, заедно с бригадир си Йордан Лазаров, могат да на ният хубава пендара от злато и сребро.

И все пак попитах, кое е главното в работата им. Машините им не са повече от колкото на другите бригади в окръга. Не са и по-модерни. Макар че така би трябвало да бъде. Много е голям меракът им да работят поне с една такава високопроизводителна машина, каквато е съветският трактор „К-700“, да имат широкозахватни култиватори и сцепки, осемкорпусни плугове, високообемни ремаркета. Но ги нямат. А технологичните керт, макар до някъде да се съобразяват с наличната техника, държат предимно на изискванията на растенията: за толкова време трябва да се изоре, да се засее, да се натори, полее и още сто работи, докато потече зърното по елеватора.

Казаха ми — дисциплината и инициативността са двете неща, които отличават този колектив от другите. Какво значи дисциплина? За някого може да е отвлечено понятие или вътрешно изискване. Но за тях е строго определен ред, който те са си избрали и който е задължителен за всеки член на бригадата. Трудната дисциплина приемат като неразделна част от технологическата. Защото не можеш да идваш късно на работа, да пропиляваш часове и да мислиш, че си спазил така наречените благоприятни агротехнически срокове. Механизаторът работи с жив материал. Растенията не могат да се излъжат. Тяжкото развитие е барометър на грижите. Минутите на качеството, които са въведени със саратовската система, в началото не бяха най-приятните за някои от по-младите. Но сега, ако не се направи оценка на работата от предния ден, нещо като че ли е загубено в утрото и работата сякаш не спори. Затова бригадирът Йордан Лазаров, който носи вече 19 години бригадирската „чанта“ и агрономът Кирил Ангелов спазват точно тези саратовски минути. Случват се понякога наведени поглед и порозовали бузи. Но рядко се повтарят. И то не защото има снисхождение, а защото се избягват. Нагледното табло за качеството прави обществено достояние всяка стъпка на бригадата. Никой не иска вечер приятелите му да го подиграват. Пък и за плащането се обкръжа. Санкциите не са наложени от някого. Всеки е гласувал и за санкции, и за поощрения с убеждение за възпитателната им роля. Надявам се, че няма да издам тайно как то кажа, че на Вечерта на от личника, която се готви сега, не малко механизатори ще получат значката „Отличник“ и имената им ще бъдат записани в книгата „Златните ръце на качественика“. А това ще бъдат първите имена.

Насрещният план, който бригадата изготви преди месец, открива добре втората отличителност на колектива — инициативността и творчеството. Там е записано, че ще се проведе обща продукция за 8 580 лева в повече от основния план на 1972 година. Избрани са няколко пътища, по които ще се върви, но най-главният е усъвършенстване на технологията на производството и въвеждане на по-пълна механизация. Само

от монтиране на приспособления към комбайните СК-3 и СК-4 загубите на зърно ще намалее от 9 на сто на 3 на сто и ще се получи в повече 1026 тона пшеница, ечемик, слыччоглед и царевича. Освен това ще се направят приспособления за увеличаване скоростта на комбайните при прибирането на слыччогледа, с което отпада ръчният труд за обире на пшеницата. Ще се въведат съоръжения за зареждане на царевичните кошове от 1300 тона. Така отпада товаренето и дообеляването на кочаните.

— Здрав и хубав колектив — казва секретарят на Общинския партийен комитет Кольо Азгоров и аз исках да разбера какво се крие зад тази оценка.

Бригадата е млада по стаж, по възраст и по дух. Средната възраст е 33-34 години — най-производителната и най-сигурната. Ма не може да се разчита, защото не само има опит, но и стремеж за нови палети. Тук седем механизатори са комсомолци и те създават свежата атмосфера на младостта. 15 са комунисти, на които вярват и се опират всички останали.

Почувствах цялата излъчност на въпроса си дали напускат механизатори от стопанството и имат ли затруднения за тези тъй дефицитни някъде кадри, защото съкрят веднага ми показа списък на 39 души, които са за вършили курсове и са право способни трактористи, но не работят на машини, защото „местата са заети“. Тази година се учат още 40 нови механизатори. Това има две преимущество: създава се възможност за избор на най-добрите трактористи и се увеличава техническата грамотност на кооператорите. В селото това е главният път за създаване на техническа нация.

А за да разбера защо механизаторите не напускат професията си, ми дадоха недомосните за годишното трудово възнаграждение. То се движи от 2300 до 3500 лева. Или средно по 2500 лева. Предвиденото в плана за петлестка подобряване на жизнената среда несъмнено ще повлияе положително върху бъдещото развитие на този богат и интензивен район на окръга.

Идваха съм в това стопанство през всички сезони на годината. И винаги ме удивлявал просторът на полата му. Не искам да обидя съседите, но полско-сеновските блокове и масиви се различават от техните. И сега, в ранната пролет, когато тъй оскъдна е растителността, лесно могат да се открият градиниците. Житата са пътни и зелени, угарите са чисти и равни. Това е, което наричам висока култура на земеделието и което носи голямото плодородие на тази земя.

Бригада-модел, стопанство-модел. Кой и как изваждат тези модели? Хората и самите хора — със своите грижи, вни и топли ръце, със обичта си, която носят в сърцето си, с усета си към новото и красивото в живота.

Петранка ДИМИТРОВА

ТЕЖКАТА АРТИЛЕРИЯ НА МАСЛАРЕВО

Взаимопомощта — закон на промишлената ригада • Думата на механизаторите е: тази година по нал 350 кг пшеница и повече от 500 кг царевича от декар сухи площи

В масларевската промишлена бригада се числят 27 механизатори, без бригадир, механизатори и ремонтната група. Това е здраво споен колектив, в който един без един не може. И не само в работата на полето, а и извън труда ще ги видите почти все заедно. Взаимопомощта за тях е написан закон, от който идва силата на всеки, умножена по 27. Ето, например, никой нщо — дом, гараж — събират се всички. Общи са и семейните им празници. На „Бимбилка“, където седем машини ригуват, една спря, седем уши я прослушаха, седем чифта умели ръце се притекоха на помощ. И тръгна.

Станаха род без кръвна връзка. Сроци ги новото кръщение — социализмът. А мина и от по-младите в селото знаят как едно време, във вълните години на монархо-фашизма, един ден камбаната в Масларево забела тревожно. Сам кметът събрал като за пожар хората и лично ги повел с вили и брадви към Вързулица. Не било станало кой знае какво — чардата на вързулчаните навлезли в масларевско землище. И... „война!“ Ако не побегнали вързулчаните към Горна Студена, кой знае какво щяло да стане...

Много нишки свързват сега двете села. Една е общината,

едно е стопанството. В птицефермата, която е между тях, работят кооператори и от едното, и от другото село. Един е и бригадният стан на промишлената бригада. Днес на механизатор може да се падне да работи в старите вързулишки мери, а утре, — в масларевските. Ще ги видите дори и на една машина, като сменни.

Стопи се разликата. Забравена е враждата. И самата работа сродява. При пръскането с хербициди и с други растително-защитни препарати — грижа, възложена на агрегатна група с осем механизатори за всички култури — нямам мой и твой медал и колективът е за пример. Същото е и при механизаторите на тежките машини, до които още по-ярко изразено, защото тук се коват кадрите за безарност, за комбайните, за ремонта.

От тях ни иде понятието — потвърждава за „тежките“ и бригадирът Георги Кирилов, когато трудно можеш да откриеш сега, когато машините ползват по къра.

Открих го по една случайност. Бил тук, бил там и добре, че наминал към стопански двор по някои въпроси, свързани с осигуряването на самолетите, който подхранва есенниците. Разговорът ни е кратък. Дори не загаси мото

ра си. Едва записах в белжника си някои цифри и име на. И... всеки по своя път. Бригадирите вече не говорят наизуст, а с калем пресмятат всичко и тогава приказват, като пак претеглят на кантар всяка дума.

Спирам тук и там. Навсякъде разговорите са кратки. Напира работа и хората нямат вече време за засояване, особено при селското стопанство, промишлеността, които гледат с четири очи на работата и гонят срок, качество, да не допуснат намеса на ръчен труд, в своите площи.

Опитни и сърцати са всички, рече ли да споменеш едно, не можеш да не изредиш и другите. Всеки тежи на мястото си. Разбира се, списъкът се води от Ангел Личев. Не защото името му започва с началната буква на азбуката, а защото е с над 20-годишен трудов стаж на машините, механизатори още от създаването на МТС, а в стопанството е от първия му ден. В този списък са и Тодор Цветанов, дългогодишен комбайнер, сега в състава на ремонтната група, Николай Николов, Тодор Нелчев, Рафаел Атанасов, Марин Митев, бригадирите механизатори Петър Георгиев и Кирил Кръстев. Всички от бригадата, които макар и да са щепла, в сравнение с общия брой, осигуряват 48 на сто от

общата продукция на стопанството. Това са хора, обичащи своята професия, изваждащи си своята гордост. За миналата година те имат много добри икономически показатели. Себестойността на един тон пшеница е 90.04 лв., на тон царевича — 44.43 лв., а на тон захарно цвекло — 13.63 лв., а съотношението на чистата продукция към чистия доход е съответно 183 000: 131 000 лв., 282 000: 230 000 лв. и 39 000: 31 000 лв.

Сега бригадата обработва 22 000 декара пшеница, ечемик, слыччоглед, царевича и захарно цвекло, за които са си дали дума да не допуснат ръчен труд и да войнат за по-високи резултати от останалите бригади в стопанството. Благодарение на добрите грижи в подготовката на площите за есенниците и на есенниците и качествена сеитба, културите са в отличен състояние. Сега те Иван Петров, Петър Климентов, Васил Борисов, Марин Златилов, дадох високо сеитбено качество и бригадата ще се бори да получи по над 350 кг пшеница и повече от 500 кг царевича от декар, макар от сухи площи. Задача, напълно реална, защото е дума на механизаторите от промишлената бригада — тежката артилерия на кооператива.

Илия МОНОВ

СГОВОРЪТ НА УПОРИТИТЕ

Сто мисли ще ти минат през главата докато извървиш от единия до другия край селото и поне една от тях ще бъде за прогреса. Водопробът, прокаран още през 1921 — 1926 година, новите и новостроящите се масивни обществени сгради, че дори и една на непреценително табелка с надпис „Към минералната вода“ говорят много.

— Намаля селото ни, момче, но ние се държим. Опираме се на техниката и чуда, ще знаеш, има да вършим с нея...

С техника в ТКЗС — Обединение стопанисват над 75 процента от обработваемата земя. За 30 000 дека (половината от земята) се грижат механизаторите от първа промишлена бригада — бригада та на героя на социалистическия труд Тодор Колев.

Не е случайно това, че Тодор Колев първ в Обединение доказва каква сила е техниката, когато умело се брави с нея. „Откакто се помня — казва той — все покрай машини съм се въртял“. Записал се да учи в гимназия, но още не завършил тогавашния пети клас и заминал за Русе в практическите земеделски курсове. После през различни места протича трудовия му път, а с основаването на ТКЗС — Обединение сяда на кооперативния трактор, та до днес...

Когато се говори за квадратно-гнездова сеитба при царевича, в ТКЗС — Обединение за първи път в окръга приложиха този способ. Зелени квадратни на механизатора Тодор Колев бяха най-сполучливи и осигуряваха ефикасна механизация на обработката. Но все пак ръчният труд заемаше голям дял...

През 1962 г. Тодор Колев с още няколко първенци от селското стопанство в страната работи 20 дни в Машинно строителната станция край град Кубан, Украинска ССР. Двадесет дни бяха само, но ще ги помни цял живот. На ли там се запозна с голямата техника; там се срещна и во ди дълги разговори с прославения съветски механизатор Первипкий с колеги от ГДР и други социалистически страни? Чудни разговори бяха те — разговори за езика на машините.

Като се завърна в Обединение, Тодор Колев имаше какво да разкаже на другарите си. Преустроиш редосеялките механизаторите и с намалена разходна норма засяха 1000 дека от площите, определени за царевича. Тогава се появила тревогите: ще поникне ли на време, ще се развие ли добре... Страхът бе напразен — с намалена разходна норма при сеитбата и минимален ръчен труд при обработката най-напред получиха по 430 кг царевича от декар, на следващата година — 540... През 1964 г. в стопанството дойде и първия кукурузокомбайн. Така в Обединение се слагаха основите на промишлено зърнопроизводство.

Сега първа промишлена бригада има 35 различни машини (трактор ДТ-54, „Беларус“-и, зърнени и царевични комбайни) и множество прикачени инвентар. Агрономът Петър Маринов и бригадирът Тодор Колев споделиха, че във „връховете“ моменти приращата техника (особено за царевича и захарното цвекло) е недостатъчна. През тази година при прибирането на слыччогледа ще внедряват приспособленията на своя колега Ангел Симеонов от Иванча. И други новости и приспособления, които сами правят в бригадния стан, ще внедряват механизаторите, за да бъде по-ефективен и по-производителен техният труд.

През последните години хората на Тодор Колев не можали да се похвалят с особено добри стопански резултати. И не бяха само градушките виновни за това. Сега работата на механизаторите е обвързана с крайните резултати на производството, всеки от тях знае какви норми и какъв план имат за годината. Спазването на технологичната дисциплина се обособява и от добрата агротехническа подготовка, която получават в курсовете за квалификация.

— Не може да караме по стария начин — каза Петър Маринов. — Промислените технологии изискват от механизаторите да разбират и от агрономите. Нали става въпрос да се достигнат световните показатели?!

Това е нов момент не само в дейността на първа промишлена бригада от ТКЗС Обединение. И затова сговорът между агрономите, науката и порасналите възможности на селскостопанската механизация ще укрепва и ще се разширява.

Йордан ВЕЛИКОВ

Тодор Христов е един от най-добрите механизатори в ТКЗС — Моравя. Още от първите пролетни дни той е с машината си в полето.

ДА БЪДЕ ЖИВ ИНТЕРЕСЪТ КЪМ НАШАТА ПРОФЕСИЯ

Иван Горанов — герой на социалистическия труд. Един от първите. Потомствен тракторист. Бащата, чичото, до преди няколко години и съпругата са механизатори. Сега Горанов е бригадир в Хаджидимитрово и двадесет и три-годишната практика край машините му позволява най-добре да види плюсовете и минусите на дна професия, която има решаващо значение за развитието на селското стопанство.

— От липса на трактористи не можем да се оплачем, макар мнозина да сменяха седалките на машините с градския шум и скелита. Курсът,

който организирахме тази зима, ще ни осигури доста хора, но да бъде жив интересът към нашата професия, трябва много неща.

Най-голямата трудност за нас, четиридесетина трактористи в Хаджидимитрово, е липсата на бригаден стан, на истински бригаден стан. Преди време тъкмо започна да се строи и телеуговорният комплекс обкръжа работата. Сега на нова сметка ще започваме и да видим какво ще излезе.

Какво струват дрехите и обувките, които ни дават, щом нямаме топла вода да се измием. Караме с машините една блонка, но масло със студена вода не се измива. Нали заради тези масла се отказва и жената от машините и стана полевъдка.

Не сме добри и с храната, само за комбайнерите се кае пар по жътва на полето, а останалото време хляб, сирене и друга сухояжба. Разпореждането е да се осигурява топла храна за всички механизатори...

Това са главните въпроси, които ни възмущават. Механизаторите сме жилаво племе, в шом в работата сме центри на фигура, то и грижите за нас трябва да бъдат такива.

Николай ВАСИЛЕВ

Висшата атестационна комисия при Министерския съвет утвърди решението на Академическия съвет на Великотърновския университет „Кирил и Методий“ за професорско звание на Николай П. Ковачев.

Николай П. Ковачев е роден на 22. XI. 1919 г. в с. Кръвник Габровски окръг. Основно образование е завър-

шил в родното си село, след това — в Априловската гимназия в Габрово, а после — в Софийския университет.

През 1963 г. постъпва като асистент по общо езикознание във Висшия педагогически институт — Велико Търново, а през 1965 г. е хабилитиран за доцент. Бил е секретар на Академическия съвет, председател на профкомитета в института, ръководител на студентско научно дружество и на научен кръжок по ономастика. През 1968—1970 г. е зам.-ректор на института, а след това декан на Филологическия факултет. Ръководи катедра по българско езикознание.

В родното си село той създаде краеведски музей — първи по рода си в Габровски окръг, написа и издаде история на с. Кръвник. Особено му изследвания са из областта на българското, балканското и славянското езиковедие, предимно из българската ономастика. Плод на което са книгите му „Местните названия в Севлиево“, „Местните названия в Габровско“, „Топонимията на Троянско“, „Към народните названия на ветровете в България“, „Названията на селищата в Русенско“ и др.

Под негово ръководство във Великотърновския университет е създаден огромен ономастичен архив, в който са съхранени над 200 000 имена на местности, хора и животни, а от студентите са защитени над 25 дипломни работи по топонимия и антропонимия.

Н. П. Ковачев е награден с „Кръст за храброст“ — I степен, с три ордена „Кирил и Методий“ — един I и два II степен, с медал за участие в Отечествената война, юбилейни медали по случай 25-годишнината на социалистическата революция в България и 25-годишнината на Българската народна армия.

ното училище. По предложение на българските емигранти в съветската власт утвържда създаването на театъра. Спектаклите са били една на мощна язва на българския дух. Гастролите на театъра из Одеса област, в градове и колхоза с бълг. гарско население са били посрещани с бурен възторг. Пиесите на Корнейчук, Горки, Вазов оказват огромно възпитателно и идейно влияние върху хората.

Когато излизаме от дома на Кирил Петрович, вече е тъмно.

Среща на великотърновчани

Клубът на великотърновчани в София организира на 15 март, в салона на БАН, събрание, на което архимандрит Горазд изнесе доклад на тема: „Търновската книжовна школа на Патриарх Евтимий — славянобългарски университет през XIV век“.

В доклада бяха изтъкнати голямото значение на школата и ролята на Патриарх Евтимий като народен водител в тежките години, предшествали падането на България под османско иго.

(Соб. инф.)

„НЕ“ НА РАСИЗМА И РАСОВАТА ДИСКРИМИНАЦИЯ!

21 март — Международен ден за борба против расовата дискриминация

Едно от позорните, петна на съвременния свят е расизмът и расовата дискриминация, жертви на които са цели народи, много расови и етнически групи от цялостното население. Въпреки поразението на главните опори на расизма — нацистка Германия и милитаристична Япония, въпреки краха на расистката идеология за „висшите“ и „нижшите“ раси, както и разобличаването на всички расистки теории, расизмът и расовата дискриминация все още не са изкоренили. Расистките теории както и по-рано имат свои идеолози и поклонници.

В такива страни като Южна Африка, Южна Родезия, Южна Кения и Южна Танзания расизмът и расовата дискриминация са официална доктрина, която определя насоките на цялата им политика. Туземното население в тези страни живее при най-тежки икономически условия, при политически гнет и безправие. В расистката Южна Африка расовата дискриминация е официална доктрина, която определя насоките на цялата им политика. Туземното население в тези страни живее при най-тежки икономически условия, при политически гнет и безправие.

Расизмът и расовата дискриминация са един от зловещите методи на американската реакция за утвърждаване на 25-милionenното негърско население и на другите национални малцинства в САЩ — пет милиона мексиканци, 1 500 000 португизци и 700 хиляди индианци. Изминаха повече от сто години от формалното премахване на робството, но в американското общество продължава да съществува системата на расовата дискриминация. Цветно-

кожите в Съединените щати, съставляващи близо една пета от цялото население, са подложени на расов гнет, на безпощадна експлоатация, без работица и мизерия, на жестока дискриминация в заплатите на труда, здравеопазването и образованието. „Цветните“ американци биват настанявани на работна поселения и уловявани първи. Пътят към избирателните урни за негрите от кожите на Лич е преграден. Съдят на Лич е все още символ на „правосъдието“ на расистите. Убийството на Мартин Лутър Кинг и на Джордж Джексън, безследно изчезване на десетки активисти на организацията „Черните пантери“, съдебната разправа с Анджела Дейвис са само няколко примера за господството на расизма в страната на „неграгините възможности“ през последните няколко години.

Английските тории проведат спрямо населението на Северна Ирландия колонизаторска и расистка политика. Английският империализъм използва не само военна сила, но и расистки методи на подчинение в стремежа си да запази „белостъ“ за своя „бела колония“.

Расистката идеология и расистките методи са възприети напълно и от международния цинизъм и неговата удар на сила — израелските екстремисти. Много години вече ционистите от Тел Авив грабят и угнетават арабското население. Те установиха режим на насилие и произвол върху арабските след юнкската агресия арабски територии.

Класовите цели, за които реакционната буржоазия използва расизма, са твърде разнообразни. Расизмът служи преди всичко за прикриване на колонизаторската политика на империалистическите държави, и както заявява видният съветски учен-академик П. Федосеев, расизмът е синоним на античовешката същност на капитализма. Той е идеологическо обосноваване на

апартията и геноцида.

Ето защо на 21 март народите от всички страни казват „не“ на расизма и расовата дискриминация и се борят за тяхното ликвидиране. Упорита и настоятелна борба за свобода и равнопоставеност водят американските чернокожи. Все повече негри, мексиканци, индианци и португизци съзнават, че политиката на геноцид в Югоизточна Азия, расовият гнет и жестока експлоатация са различни прояви на същността на капиталистическия строй. Расте тяхното разбиране, че е необходим най-тесен съюз и единност между всички трудици се против расизма и подчинението.

Миллионите американски граждани с друг цвят на кожата съзнават, че в САЩ действа същият расистки апарат, който върши масови убийства във Виетнам, Лаос и Камбоджа.

Дейността на ООН ярко отразява общия стремеж към окончателно премахване на расизма и расовата дискриминация, за защита правата на човека. В тази насока световната организация има огромна подкрепа на социалистическите страни, по инициативата на които бяха приети декларациите за правата на човека от 1948, 1963 и 1966 година, конвенцията от 1965 година за премахване на всички форми на расова дискриминация, както и мерките срещу расистките режими в ЮАР и Южна Родезия.

Въпреки упоритостта на империалистическите сили, дните на расизма са преброяни. Смъртоносните удари му нанася самото историческо развитие. Примерът на Съветския съюз, който отдавна и безвъзвратно са ликвидирани всички форми на расова и национална вражда, показва пълната неспособност и обреченост на расизма и расовата дискриминация. И няма съмнение, че расизмът ще бъде ликвидиран още през сегашното столетие.

Добри ДОБРЕВ

„А“ РФГ

„СПАРТАК“ (Пл) — „ЕТЪР“ 2:1

В този двубой етърци имаха тежката задача да гостуват на отбор, застрашен от изпадане. При това те трябваха да търсят поне частичен успех, след загубата на собствен терен от софийските локомотивци. Висока 6:2 стойността на двете точки и за плевенчани. Затова те с всички сили и средства насочиха вниманието си към една цел — победа на всяка цена. И в крайна сметка осъществиха намеренията си. Резултатът бе един реален завършек на срещата, но той дойде по не съвсем чист път...

Още във 2-та минута Хаджийски бе принуден да напусне

не играта, грубо ударен в главата. На няколко пъти твърди стълкновения срещнаха Миланков и Патеров. А пет минути преди края на срещата и Луканов, също грубо контузен, бе изведен от редците на „Етър“. И така, основната замисъл на спартаквци — да извадят съперника си от равновесие, да притъпят мощта и остротата му бе осъществена. Тук трябва да отбележим, че за полчищата се на терена картина свой дял има и главният съдия Н. Дундич (Сф), който иначе бе обективен, но свирката му остана равнодушна към грубата и опасна игра на плевенчани.

Лошо впечатление оставя и тренборт на домакините, който постоянно насъсква състезателите си към грубо гет. Като се изключат тези празници моменти, любители на краглата топка от Плевен бяха свидетели на една бърза, динамична, но на което редствено равнище мач.

Първоначалният натиск на плевенчани постави в затруднение защитата на „Етър“. В 18-та минута Сапо Върбанов с шпатаг засече топката, цевтрирана от Йончев, и изведе „Спартак“ напред — 1:0. По следва изравняване на играта, като и двата състава хвърлиха много сили за промяна на резултата. Възможности за спартаквци имаха Ванков и Челестини, а за етърци — Луканов и Василев.

Началото на втората част дойде с превес на „виолетовите“. С маневрена и настъпателна игра те организираха няколко опасни атаки, при една от които Луканов направи за реализаторските си качества. В 67-та минута, след центриране от Василев, с лекия плонж Луканов с глава заби топката в мрежата — 1:1.

Вторите 45 минути преминаха при напълно равностойна игра. Редяха се интересни положения пред двете врати. Локомотивци стряха много опасни контраатаки. При една от тях Киряков (11) насочи силно топката, но тя се отби от гредата. В отбора на гостите се чувствуваше динамично движение, имаше по всички части на играното поле. Съботната среща в Търговище показа, че локомотивци имат големи потенциални възможности. Те имаха реална възможност да излезат победители от един двубой, в който съперникът бе вложил всичко за победа на всяка цена!

„СПАРТАК“ — П. Тодоров, Келев, Димов, Новачев, Боняков (8-Ченков), Вълков, Върбанов, М. Тодоров, Челестини, Ванков (63-Трифонов), Йончев.

„ЕТЪР“ — Хаджийски (2-П. Петров), Величков, Чакъров, Костов, Грозданов, Велков (82-Стефанов), Патеров, Василев, Ст. Петров, Луканов, Миланков.

Иван ИЛИКОВ

В ОСТАНАЛИТЕ СРЕЩНИ: Левски-Спартак — Ботев 2:1, Тракия — ЦСКА 1:1, Славия — Локомотив Пд 0:0, Локомотив Сф — ЧО 3:1, Черно море — Академик 2:1, Черноморец — Марек 2:1, Лясков — Боре 2:0, Дунав — ЖСК Спартак 2:0.

КЛАСИРАНЕ:

1. ЦСКА С. знаме	42:45	30
2. Левски-Спартак	38:15	28
3. Боре	37:22	25
4. Локомотив Сф	25:17	25
5. Славия	31:22	24
6. Ботев	36:33	19
7. ЖСК Спартак	31:27	18
8. Тракия	31:25	18
9. Черноморец	30:30	18
10. Лясков	28:25	18
11. Етър	26:29	15
12. Дунав	22:27	15
13. Марек	18:35	12
14. Черно море	27:33	12
15. Локомотив Пд	14:25	10
16. Спартак	18:37	10
17. ЧО ГГ	19:27	10
18. Академик	21:33	10

Тенис на маса

ОКРЪЖНО ПЪРВЕНСТВО

В село Овча могила при отлична организация се състояха състезанията за окръжно лично и отборно първенство по тенис на маса за юноши и девойки.

Те преминаха при оспорвани игри от двете страни на зелените маси, показваха повишения интерес към тази игра както от страна на младите състезатели, така и на местните зрители в Овча могила, който израсна като един от центровете на този спорт в окръга.

При девойките първото място в отборното класиране заеха представителите на „Академик“ (Св) Ил. Иванова и Д. Апостолова, следвани от отборите на Б. Търново, Г. Оряховица, Овча могила.

Юношите, които водиха борба в две представителни групи, приключиха с най-добър актив на великотърновчани от „Етър“ (Б. Василев, М. Минков, Б. Генев, Ил. Пенчев). Те оставиха след себе си съперниците си от Павликени, Свищов и Овча могила — I отбор.

Много оспорвано премина и личният шампионат. Сред юношите първенец стана Б. Василев (Св), следван от П. Николов (БТ) и М. Кацарски (Св). При девойките първенец бяха от нашия окръг (гостува „Левски“ Лясков). А това означава, че „отличен“ са заслужили и трите ни състава от втория ешелон!

Александър ТОШЕВ

РЕЗУЛТАТИ

От 12 тираж на Спортивния тотализатор

Спортното 1: х х 1, 1 1 1, 1 х х, 1 х 2, 1 1.

Тото 2 1 теглене: 9, 19, 21, 28, 32, 33, допълнителни 2, 11; II теглене: 8, 13, 27, 37, 41, 45, допълнителни 1, 42.

За образцова спортна публика

ТРЕВОЖЕН СИГНАЛ

В поредния бюлетин на Централната оперативна комисия по отчитане на съвременно на образцова спортна публика отново има тревожни нотки по класирането на нашия представител в „А“ РФГ. И при двете първи двубоя махнахме етърци не достигнаха до максимума. Получиха санкция в първия кръг поради пропуски в организацията, във втория — за несприливо държане на група зрители дълго време след свършване на мача. И ако за изгубените точки от първия кръг (лиса на достатъчно разпоредители по трибуните и други) причините са лесно отстраними, за проявите след мача с „Локомотив“ (Сф), за които са отплетени 4 точки, трябва да се поговорим по-сериозно. Защото именно в тежки моменти, когато отборът губи, когато не всичко е в ред, когато дори и грешките на съдиите са се оказали решаващи и не блага приютни за крайния изход на срещата, никой не е дал право на когото и да било да хулиганства да смущава установения ред. И не си спомняме как лично председателят на „Етър“ Стефан Българов след мача със софийски настоятелно умоляваше струпали те се „доброделятели“ на „Етър“ да си разотвоят, да не хулят, да не отежняват по пълнолетно обстоятелство. И колкото и чудно да е, дори и след тези настоятелни призови, останаха хора, които си позволиха обидни думи, които със самото си държане манифестираха неуважение, неза-

читане на благоприличието, на установените правила на воденото вече втора година съвременно на образцова спортна публика!

Тревожните нотки са сигнал, че трябва да се пресичат каквито и да е било неспортменски прояви! Не само на терена, но и на трибуните. Не само по време на мача, но и след последния свдйски сигнал. И нека това бъде дълг не само на органите на реда, а въпрос на чест за всеки истински любител, приятел на етърци, всеки който милее за съдбата на „Етър“!

Отлично впечатление прави „пълният сбор“, постигнат от двата наши състава в „Б“ РФГ — „Локомотив“ (ГО) и „Академик“ (Св) — по 50 точки! Още повече, че на едно от тези домакинства — в Горна Оряховица, съперниците бяха от нашия окръг (гостува „Левски“ Лясков). А това означава, че „отличен“ са заслужили и трите ни състава от втория ешелон!

Телевизия

ВТОРНИК — 21 МАРТ

10.00 — Новини; 10.05 — За красиво и хармонично тяло; 10.10 — За децата: „Момичето с кукалуката“; 10.20 — За пионерите: „Младежници“; 10.30 — Часови на родната: „Както в боя“; 10.55 — „Организация на производството“; 11.15 — „Сенки“ — публицистично предаване; 11.40 — Хоров концерт; 11.50 — Музикални; 12.00 — Информационен дневник; 13.00 — Новини; 13.10 — За красиво и хармонично тяло; 13.15 — Курс по руски език; 13.45 — За вас; до 14.00 — „Тазни, които те чака“; 14.10 — За студентите; 14.20 — За да вариат учители; 14.30 — „Експедиция в утрешния ден“; 14.50 — Лека нощ, деца; 20.00 — По света и у нас; 20.30 — Спомени за Георги Димитров — разказват сестричката Р. Видалин, Б. Илчев и проф. Б. Спасов; 21.00 — Камерен концерт: Бетховен — Соната за пиано оп. 31 № 2; 21.20 — От библиотечната лавица: „Антикритика“ — от Ем. Станев; 21.50 — „В света на прекрасното“ — Иван Милев; 22.00 — Пъстър киносвят; 22.30 — Новини.

СРЪДА — 22 МАРТ

10.00 — Новини; 10.05 — За красиво и хармонично тяло; 10.10 — За учениците: „Литература за Х. кл.“; 10.20 — „Незабравими герои на Иван Вазов“; 11.05 — Серия „Седмемте морета“: „Атлантически океан“ (11 част); 11.30 — Към развита социалистическо общество (повторение); 12.00 — Информационен дневник; 17.05 — За учениците (повторение); 18.00 — Новини; 18.10 — За красиво и хармонично тяло; 18.15 — За малките ученици: „Зрители“; 18.40 — За пионерите: „Разушете тазен песен“; 18.50 — За вашето здраве: „До като не е късно“; 19.25 — Рекламни; 19.30 — Исторически народни песни; 19.50 — Лека нощ, деца; 20.00 — По света и у нас; 20.30 — Дискусия около кръглата маса — предаване за политически, икономически, идеологически и военни аспекти на китайско-американските отношения; 21.00 — „Обратен път няма“ — светски тв филм (втора серия); 22.05 — Цикъл „Операта през вековете“ — първо предаване; 22.40 — Новини.

ЧЕТВЪРТЪК — 23 МАРТ

9.55 — Новини; 10.00 — За красиво и хармонично тяло; 10.05 — За учениците: „Методите на физиката“; 10.20 — „Теория, практика, експеримент“; 10.30 — За учениците: (физика за XI кл.); 10.40 — „Вълнов свойства на светлината“; 10.50 — (исп. тори за V кл.); 11.00 — „Животът през Ренесанса“; 11.20 — Атлас: „Пътят вие в страната на маите“; 12.00 — Информационен дневник; 16.45 — За учители; 17.05 — За учениците; 18.00 — Новини; 18.10 — За пионерите: „Хубава си, Татко“; 18.30 — В света на животните — VI дял: „Движение в природата“; 18.55 — „Година за защита на природата“ — интервю с министъра на горите Янко Марков; 19.10 — Клуб „Електрон“; „400 хиляди киловата“; 19.35 — Тв студио Пловдив; 19.55 — Лека нощ, деца; 20.00 — По света и у нас; 20.30 — „Третият етап“ — предаване за агропромишлените комплекси; 20.50 — Народна музика по ваше желание; 21.40 — Панорама на световното кино — клубски кино: „Лусия“; 23.25 — Новини.

Завод за телефонни електродвигатели —

Велико Търново

приема

поради увеличението на производствената програма — шлайфисти, матричари, фрезисти, шпофери, машини, техници, снабдителни, машинистки и зав. ка. антално строителство, чистачки и обща работница

8 — 8

ИНДЕКС 21 301